

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy opis towaru celnego ujętego pod nazwą „Tytoń suszony powietrzem na jasny” zgodnie z podpozycją taryfową 2401 10 35 CN działu 24 „TYTON I PRZEMYSŁOWE NAMIASKI TYTONIU” wymienionego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 861/2010 zmieniającym załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje tylko tytoń nieodżyłowany suszony powietrzem:
 - zawierający całe liście rośliny tytoniu,
 - nierozdrobniony ani niesprasowany lub nieściśnięty;
 - który nie dopuszcza poddania tytoniu nieodżyłowanego suszonego powietrzem na jasny objętego pozycją taryfową [2401 10] 35 CN jakimkolwiek innemu przetworzeniu (na przykład oddzieleniu szypulek, rozdrobieniu liści lub ich ściśnięciu) niż suszenie powietrzem rozumiane jako rodzaj „przetworzenia”;
 - nienadający się do palenia [?]
- 2) Czy pojęcie „zawieszającej procedury celnej” użyte w art. 4 pkt 6 dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG należy interpretować w ten sposób, że w jego zakres wchodzi również towar celny (wyrób akcyzowy) objęty procedurą tranzytu zewnętrznego, składu celnego lub składowany czasowo na podstawie dokumentów towarzyszących, w których pozycja taryfowa została błędnie wskazana (2403 10 9000 CN zamiast 2401 10 35 CN [sic]), lecz właściwy dział (dział 24 – tytoń) i wszystkie pozostałe dane tych dokumentów (numer kontenera, ilość, waga netto) są prawidłowe oraz nie naruszono pieczęci [?]

(To jest, należy wyjaśnić, czy określony towar może podlegać zawieszającej procedurze celnej, jeżeli w jego dokumentach towarzyszących wskazano prawidłowo dział Wspólnej taryfy celnej, lecz błędnie konkretną pozycję taryfową).
- 3) Czy pojęcie „importu” zawarte w art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG ⁽²⁾ i pojęcie „importu wyrobów akcyzowych” zawarte w art. 4 pkt 8 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że również obejmują wypadek, w którym istnieje rozbieżność między pozycją taryfową rzeczywistego towaru objętego procedurą tranzytu zewnętrznego a pozycją taryfową, która wskazana jest w dokumentach towarzyszących tego towaru, podczas gdy poza tą różnicą zarówno oznaczenie działu (w niniejszym wypadku – dział 24 – tytoń), jak i ilość, i waga netto rzeczywistego towaru są zgodne z danymi zawartymi w dokumentach towarzyszących[?]
- 4) Czy okoliczność, że dany towar został objęty zawieszającą procedurą celną, w przypadku gdy w jego dokumentach towarzyszących wymieniono błędne oznaczenie CN zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionego rozporządzeniem [Komisji] (UE) nr 861/2010, wchodzi w zakres nieprawidłowości, na które powołuje się art. 38 dyrektywy Rady 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego [, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG][?]

⁽¹⁾ Dz.U. L 284 z 29.10.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 8 września 2014 r. – Bíróság WebMindLicencés Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság

(Sprawa C-419/14)

(2014/C 439/25)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bíróság WebMindLicences Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatóság.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy stosowaniu art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”), w ramach identyfikacji osoby świadczącej usługę dla celów podatku VAT, przy okazji oceny, czy transakcja ma charakter fikcyjny pozbawiony rzeczywistej treści gospodarczej i handlowej i jest nastawiona wyłącznie na osiągnięcie korzyści podatkowej, ma znaczenie dla celów interpretacyjnych to, że w okolicznościach faktycznych postępowania głównego zarządzający i właściciel 100 % udziałów spółki handlowej udzielającej licencję jest osobą fizyczną, która stworzyła know-how przenoszone w drodze umowy licencyjnej?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy w trakcie stosowania art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy VAT i oceny istnienia nieuczciwej praktyki, ma znaczenie okoliczność, iż owa osoba fizyczna wywiera lub może wywierać wpływ w nieformalny sposób na działalność spółki handlowej, która nabyła licencję i na decyzje spółki? Czy dla celów owej wykładni może mieć znaczenie okoliczność, iż twórca know-how uczestniczy lub może uczestniczyć pośrednio lub bezpośrednio, doradzając w sposób zawodowy lub oferując porady odnośnie rozwoju i wykorzystywania know-how, w podejmowaniu decyzji spółki dotyczących świadczenia usług opartych na owym know-how?
- 3) Czy w okolicznościach postępowania głównego oraz z uwagi na postanowienia pytania drugiego przy identyfikacji osoby świadczącej usługę dla celów podatku VAT, poza oceną transakcji umownej leżącej u podstaw, ma znaczenie to, że twórca know-how jako osoba fizyczna wywiera wpływ, a dokładniej znaczący wpływ, lub wydaje wytyczne dotyczące sposobu świadczenia usługi opartej na owym know-how?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, jakie okoliczności należy uwzględnić, a konkretnie, na podstawie jakich kryteriów można ustalić, przy określaniu zakresu owego wpływu i owych wytycznych, że osoba ta wywiera znaczący wpływ na świadczenie usługi i że usługa leżąca u podstaw, świadczona na rzecz spółki udzielającej licencji, miała rzeczywistą treść gospodarczą?
- 5) Czy w okolicznościach postępowania głównego przy ocenie uzyskania korzyści podatkowej w chwili oceny stosunków pomiędzy podmiotami gospodarczymi i osobami uczestniczącymi w transakcji ma znaczenie to, że podatnicy, którzy uczestniczyli w spornej transakcji umownej, zmierzającej do uniknięcia opodatkowania, są osobami prawnymi, jeżeli organ podatkowy państwa członkowskiego przypisuje osobie fizycznej podjęcie decyzji strategicznych i operacyjnych w zakresie prowadzenia działalności? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy należy wziąć pod uwagę, w jakim państwie osoba fizyczna podjęła owe decyzje? Czy w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie w przypadku, gdy można stwierdzić, że nie ma decydującego wpływu pozycja umowna stron, czy ma znaczenie dla celów interpretacyjnych okoliczność, że zarządzanie instrumentami technicznymi, zasobami ludzkimi i transakcjami finansowymi koniecznymi dla świadczenia usługi opartej na Internecie, o którą chodzi w niniejszej sprawie, zostało powierzone podwykonawcom?
- 6) W przypadku, gdy można stwierdzić, że warunki umowy licencyjnej nie odzwierciedlają rzeczywistej treści gospodarczej, czy przeformułowanie postanowień umownych i ustanowienie sytuacji, jaka istniałaby, jeżeli nie doszłoby do transakcji, w której dochodzi do nieuczciwej praktyki, oznacza, że organ podatkowy państwa członkowskiego może określić w inny sposób państwo członkowskie świadczenia, a w związku z tym miejsce wymagalności podatku, nawet jeżeli przedsiębiorstwo, które nabyło licencję zapłaciło już podatek wymagalny w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę i zgodnie z przesłankami prawnymi ustanowionymi w tym państwie członkowskim?
- 7) Czy art. 49 TFUE i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jest sprzeczna z nimi i może stanowić nadużycie swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług konfiguracja umowna taka, jaka jest przedmiotem postępowania głównego, zgodnie z którą przedsiębiorstwo, podatnik jednego państwa członkowskiego, przenosi w drodze umowy licencyjnej na inne przedsiębiorstwo, podatnika drugiego państwa członkowskiego, know-how w celu świadczenia usług o treści dla dorosłych poprzez technologie komunikacji interaktywnej opartej na Internecie i prawo do używania go w okolicznościach charakteryzujących się tym, że ciężar podatku VAT państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo, które nabyło licencję ma siedzibę, jest bardziej korzystana, jeżeli chodzi o przeniesioną usługę?

- 8) Jakie znaczenie należy nadać w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie na marginesie korzyści podatkowej, którą najprawdopodobniej można uzyskać, rozważaniom handlowym dokonanych przez przedsiębiorstwo udzielające licencji? Czy w tym kontekście, a w szczególności w okolicznościach niniejszej sprawy ma znaczenie dla celów interpretacyjnych to, że właściciel 100 % i zarządzający spółką handlową udzielającą licencji jest osobą fizyczną, która pierwotnie stworzyła know-how?
- 9) Czy przy ocenie zachowania stanowiącego nadużycie można wziąć pod uwagę, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie znaczenie mają okoliczności podobne do okoliczności w postępowaniu głównym, takie jak dane techniczne i infrastruktura związana z wprowadzeniem i wykonywaniem usługi będącej przedmiotem spornej transakcji, a także przygotowanie i zasoby ludzkie, jakimi dysponuje przedsiębiorstwo, które udziela licencji na świadczenie spornej usługi?
- 10) Czy w sytuacji, takiej jak oceniana w niniejszej sprawie, art. 2 ust. 1 lit. c) art. 24 ust. 1, art. 43 i 273 dyrektywy VAT w związku z art. 4 TUE ust. 3 i art. 325 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w imię rzeczywistego wykonania zobowiązania przez państwa członkowskie Unii do rzeczywistego i regularnego poboru całej kwoty podatku VAT i do unikania strat budżetowych, z jakimi wiąże się oszustwo podatkowe i unikanie opodatkowania poprzez granice państw członkowskich, w przypadku transakcji świadczenia usług i przy okazji identyfikacji podmiotu świadczącego usługę, organ podatkowy państwa członkowskiego w fazie dowodowej postępowania administracyjnego o charakterze podatkowym w celu wyjaśnienia okoliczności faktycznych jest uprawniony do dopuszczenia danych, informacji i środków dowodowych, jak również informacji ze zbiorów danych uzyskanych bez wiedzy podatnika przez organ dochodzenia organu podatkowego w ramach postępowania o charakterze karnym i do wykorzystania ich i oparcia na nich oceny skutków podatkowych, oraz że z kolei sąd administracyjny rozpoznający skargę wniesioną na decyzję administracyjną organu podatkowego państwa członkowskiego jest uprawniony do oceny owych środków dowodowych przy okazji badania jej zgodności z prawem?
- 11) Czy w sytuacji ocenianej w niniejszej sprawie art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1, art. 43 i 273 dyrektywy VAT w związku z art. 4 TUE ust. 3 i art. 325 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w imię rzeczywistego wykonania zobowiązania przez państwa członkowskie Unii do zagwarantowania przestrzegania obowiązków nałożonych na podatnika, swoboda przyznana dla stosowania środków, jakimi dysponuje organ podatkowy państwa członkowskiego, obejmuje prawo rzeczoności organu do wykorzystywania środków dowodowych uzyskanych pierwotnie w celach karnych w celu ukarania zachowań unikania opodatkowania, nawet wówczas gdy samo prawo krajowe nie zezwala na uzyskanie informacji bez wiedzy zainteresowanego w ramach postępowania administracyjnego w celu ukarania zachowań polegających na unikaniu opodatkowania, lub uzależnia ich uzyskanie w ramach postępowania karnego od gwarancji, które nie zostały przewidziane w postępowaniu administracyjnym o charakterze podatkowym, przyznając jednocześnie organowi administracyjnemu prawo do postępowania zgodnie z zasadą swobody dowodowej?
- 12) Czy art. 8 ust. 2 EKPP w związku z art. 52 Karty, uniemożliwia przyznanie organowi podatkowemu państwa członkowskiego uprawnienie, o którym mowa w pytaniu dziesiątym i jedenastym, czy też w okolicznościach niniejszej sprawy można uznać za uzasadnione w celu zwalczania unikania opodatkowania stosowanie w ramach postępowania administracyjnego o charakterze podatkowych wniosków, które wynikają z informacji uzyskanej bez wiedzy zainteresowanego w celu rzeczywistego poboru podatku w imię „dobrobytu gospodarczego państwa”?
- 13) W zakresie, w jakim z odpowiedzi na pytania od dziesiątego do dwunastego wynikać będzie, że organ podatkowy państwa członkowskiego może stosować takie środki dowodowe w postępowaniu administracyjnym, czy na organie podatkowym państwa członkowskiego w celu zagwarantowania skutecznego prawa do dobrej administracji i prawa do obrony zgodnie z postanowieniami art. 7, 8, 41 i 48 Karty w związku z art. 51 ust. 1 Karty, ciąży bezwarunkowy obowiązek wysłuchania podatnika w trakcie postępowania administracyjnego w celu zagwarantowania mu dostępu do wniosków, jakie wynikają z informacji uzyskanej bez jego wiedzy i przestrzegania celu, dla którego zostały uzyskane dane zawarte w owych środkach dowodowych, czy też w tym ostatnim kontekście, okoliczność, że informacja uzyskana bez wiedzy zainteresowanego jest przeznaczona wyłącznie dla celów dochodzenia karnego, uniemożliwia już od samego początku wykorzystanie takich środków dowodowych?
- 14) W przypadku, gdy uzyskano i wykorzystano środki dowodowe z naruszeniem postanowień art. 7, 8, 41 i 48 Karty w związku z art. 47 Karty, czy spełnia prawo do skutecznego środka sądowego uregulowanie krajowe, zgodnie z którym zaskarżenie do sądu zgodności z prawem decyzji wydanych w postępowaniach podatkowych może być skuteczne i prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji, jedynie wówczas, gdy w zależności od okoliczności sprawy istnieje konkretna możliwość, że zaskarżona decyzja byłaby inna, gdyby nie doszło do naruszenia procedury, a ponadto, że owo naruszenie wpłynęło istotnie na pozycję prawną skarżącego, czy też naruszenie procedury popełnione w ten sposób należy uwzględnić w szerszym kontekście, niezależnie od wpływu, jakie naruszenie procedury sprzeczne z postanowieniami Karty ma na wynik postępowania?

- 15) Czy skuteczność art. 47 Karty, który wymaga, aby w sytuacji proceduralnej takiej jak niniejsza sąd administracyjny rozpoznający skargę na decyzję administracyjną organu podatkowego państwa członkowskiego mógł kontrolować zgodność z prawem uzyskania środków dowodowych zebranych w celach karnych i bez wiedzy zainteresowanego w ramach postępowania karnego, w szczególności, jeżeli podatnik, przeciwko któremu wszczęto jednocześnie postępowanie karne nie wie o tej dokumentacji, ani też nie mógł sędownie zaskarżyć zgodność z prawem tej dokumentacji?
- 16) Czy biorąc pod uwagę również pytanie szóste, rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 ⁽²⁾ z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, w szczególności w świetle jego siódmego motywu, zgodnie z którym w celu poboru należnego podatku państwa członkowskie powinny współpracować, aby pomóc zapewnić dokonanie prawidłowego wymiaru VAT i w związku z tym muszą nie tylko kontrolować prawidłowość stosowania podatku należnego na swoim własnym terytorium, ale również udzielać pomocy innym państwom członkowskim w celu zapewnienia prawidłowego stosowania podatku związanego z działalnością prowadzoną na ich własnym terytorium, ale należnego w innym państwie członkowskim, należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie organ podatkowy państwa członkowskiego, który ustali dług podatkowy, powinien zwrócić się z wnioskiem do organu podatkowego państwa członkowskiego, w którym podatnik, który był przedmiotem kontroli podatkowej, już spełnił swój obowiązek zapłaty podatku?
- 17) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie szesnaste, w przypadku zaskarżenia do sądu i stwierdzenia niezgodności z prawem postępowania, w którym podjęte zostały decyzje przez organ podatkowy państwa członkowskiego z tego powodu, na podstawie braku uzyskania informacji i wniosku, jakie skutki prawne powinien zastosować sąd rozpoznający skargę na takie decyzje administracyjne wydane przez organ podatkowy państwa członkowskiego, biorąc pod uwagę również postanowienia pytania czternastego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 268, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal
Administrativo (Portugalia) w dniu 15 września 2014 r. – Fazenda Pública przeciwko Beiragás –
Companhia de Gás das Beiras, SA**

(Sprawa C-423/14)

(2014/C 439/26)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fazenda Pública

Strona pozwana: Beiragás – Companhia de Gás das Beiras, SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności postanowienia art. 78 lit. a) dyrektywy 2006/112 ⁽¹⁾ sprzeciwiają się temu, aby TOS [opłaty za zajmowanie części podziemnej], płacone przez dystrybutora gazu, były przerzucane na konsumenta końcowego, jako takie i w sposób autonomiczny, w odniesieniu do ceny, którą płaci on za skonsumowany gaz, to znaczy, aby były one wliczane do owej ceny?

W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, kieruje się również następujące pytanie:

- 2) Czy prawo Unii; a w szczególności postanowienia art. 78 lit. a) dyrektywy 2006/112, sprzeciwiają się temu, aby TOS płacone przez dystrybutora gazu wówczas, gdy są przerzucane na konsumenta końcowego, jako takie i w sposób autonomiczny, w odniesieniu do ceny, którą płaci on za skonsumowany gaz, nie były uznawane jako podstawa opodatkowania?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).